

Dr. Szécheý Béla Pécsen született 1933. május 9-én.

Német evangélikus **ősei** a 18. században érkeztek Magyarországra. Felmenői aktívan kivették részüket az evangélikus közösség életéből, sokan **presbiterek** voltak. De Szécheý Béla **pedagógus** családba is született: édesapja a pécsi Mezőgazdasági Leányközepiskola igazgatója, édesanyja kántortanító volt.

A **születésekor** kapott kép életfilozófiája lett. A könyv és a búzakalász, a Biblia és a tudás szimbóluma végigkísérte életét. Egész élete folyamán arra törekedett, hogy a hatalmas munkával létrehozott Szentírás és a növekvő általános emberi tudás integrált egységként éljenek számunkra. A katedra és a szószék alapvetően egységben legyen. Életcélja lett, hogy **pap-tanár** legyen.

Fiatal éveinek másik meghatározó élménye lett a család magyarságának felvállalása. Ennek egyik legfontosabb eleme volt, hogy édesapja elhagyta az ősi családi nevet, és fiát már az új családnévvel Szécheý Bélának keresztelte.

A **II. világháborút követő** kommunista hatalomátvétel során iskolaigazgató édesapját félreállították, ezért a család '48-ban Pécsről Budapestre költözött.

Középkolóját Budapesten fejezte be, majd a Műszaki Egyetemen folytatott tanulmányait vörös diplomával zárta '56 nyarán. Villamosmérnöki diplomája mellett később Városépítési és Városgazdálkodási Szakmérnöki diplomát szerzett. Később az MTA-n a műszaki tudományok kandidátusa lett.

'56 ősze a Műszaki Egyetemen érte, aktív résztvevője volt az októberi eseményeknek. Később életét folyamatos megfigyelések alatt élte, letartóztatásokon, koncepció peren, utcai zaklatásokon és karrierbeli ellehetetlenítéseken át vezetett az útja.

Ebben az időszakban történt, hogy **'63 nyarán feleségül** vette Károlyi Erzsébet evangélikus lelkésznőt.

'64 februárjában megszülettek az ikrek: Dorottya és Rita.

Majd '68 júliusában megszületett Orsolya, amit viszont egy tragikus esemény követett: Erzsébet a szülést követően hirtelen elhunyt. Ezt a tragédiát alig élte túl. Kétségbeesésében a csecsemőt átmenetileg intézeti gondozásra bízta, a két ovis kislány pedig hiába várt: se anyu, se a baba nem jött haza...

De hamar új feleséget talált: '69 márciusában feleségül vette Somogyi-Tóth Annát, aki édesanyaként vállalta fel a három árvát. Újra teljes lett a család.

Ebbe a házasságba két gyermekáldás érkezett:

'72-ben megszületett Noémi lányuk.

'79-ben megszületett a várva-várt fiúgyermek is, Béla Márton.

Közben **szolgálata** is elkezdődött, az '46-os konfirmációjára kapott ígéje életigéjévé lett: „Légy példa a hívőknek.” Gyermek bibliaköri feladatokat, valamint helyi, templomi, utcai és öregotthoni szolgálatokat látott el.

'81-ben előbb diakóniai lelkésszé, majd '90-ben teljes jogú **lelkésszé szentelték**. Állandó szolgálatot kapott a Kelenföldi, a Budahegyvidéki és a Budavári gyülekezetben is.

A kor jellemzője volt ugyanakkor, hogy aktív egyházi szolgálatával jelentősen kockáztatta szakmai életpályáját, többször munkahelyváltásra kényszerítették.

Első **munkahelye** a MÁV Távközlési Főnökségén volt. Majd dolgozott a Városépítési Tudományos és Tervező Intézetben és a Közúti Közlekedési Tudományos Kutató Intézetnél. Emellett tudományos

szervezetek aktív résztvevője és munkatársa, számos kis és nagyrendezvény, országos nagykonferencia résztvevője és vezetője is volt.

A család aztán '85-ben **Algériába** költözött a kisebb gyermekekkel. Számára különös jelentősége volt ennek az időszaknak, hogy megnyílt az út az egyetemi katedra felé – ami az akkori Magyarországon elérhetetlen volt számára.

Az **'90-es hazatérést** követően új lehetőségek nyíltak számára. Először a Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztériumban, később a Külügyminisztériumban dolgozott.

Ezzel párhuzamosan Magyarországon is elérhetővé vált számára a **katedra**: előbb a Soproni Egyetemen, majd a Kertészeti egyetemen tanított. Ezen idő alatt francia és magyar nyelvű egyetemi jegyzetek és tankönyv kerültek ki a keze alól.

Folyékonyan beszélt angolul, franciául, németül és oroszul.

'94-ben **újabb tragédia** érte: második felesége, Anna hosszú betegség után elpihent.

'96-ban újra megházasodott: egy régi baráti kapcsolat szövődött szerelemmé a szintén megözvegyült Gáspár Ágotával. Ez a házasság később véget ért.

2008-ban azonban **ismét tragédia** rázta meg a családot: elvesztette elsőszülött lányát, az ötödik gyermekével várandós Dorottyát.

2010-ben találkozott Octaviana Paulinával, aki hűséges társa lett élete utolsó éveiben.

Időközben az öt gyermeke 16 unokával és – egyelőre – 16 dédunokával ajándékozta meg őt.

Szabadidejében zenét hallgatott, akusztikusként különösen élvezte a változatos zenei hangzásokat, a ritmikus dallamokat. Sokat hallgatott dzsessz muzsikát és gospel dalokat.

Széchezy Béla korát évtizedekkel megelőző tudományos és teológiai gondolkodó volt. Amellett, hogy számos tudományos fokozattal bírt, felszentelt evangélikus lelkész is volt. Beteljesítette a szülei által rá szabott nem könnyű küldetést: pap-tanár, tudós lelkész lett. Nagy tudású, bölcs ember volt, aki hitt Krisztus megmentő szeretetében. Olyan ember volt, aki a tudomány és az istenhit között nem konfliktust látott, hanem erős kapcsolódást, ami nála a teremtés ünneplésében, az általunk látott materiális világ isteni eredetének hirdetésében fejeződött ki. Évtizedes környezetvédői szakmai munkássága és egyházi szolgálata az '90-ben megalapított **Jézus Testvérei Ökumenikus Diakóniai rendben** teljesedett ki.

Széchezy Béla életútja vészterhes történelmi korszakokon vezetett át, életét tragédiák sora tépázta.

Sok hibát elkövetett, sokakat megbántott. Ahogy ellene is sok bűnt elkövettek, sokan bántották.

Mégis ember maradt, aki egyetlen egyszer sem tagadta meg hitét. Küzdött Istennel, küzdött emberrel. Mint egy őskeresztény, vállalta a hitét a kommunisták között, magyarságát a nácik között. Egyenes volt. Hűséges volt.

Nagy és összetartó családot teremtett, még ha sorstragédiáinak keservét az egész környezete szenvedte is, vele együtt, évtizedeken át.

De élete utolsó éveiben már el tudta kezdeni elfogadni és feldolgozni saját életét, mind jobban igyekezett helyrehozni és építeni a családi, baráti, szolgálati kapcsolatait. Megtalálni és kifejezni azt az embert, aki valahol mindig is volt. Megtanulta átadni a bölcsességét, megtanulta adni és elfogadni a szeretetet.

S mi ezt adjuk tovább a következő generációknak.